

SZARVAS ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Előfizetési árak:
 Egész évre 5 frt — kr.
 Félévre 2 frt 50 kr.
 Negyedévre 1 frt 25 kr.
 Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen hetenkint egyszer, vasárnap.
Szerkesztőség:
 Belicey-utca 11. szám, hova a lap szellemi
 részét illető közlemények küldendők.
 Kéziratok nem adatnak vissza.

Hirdetéseket
 elfogad s jutányosan számít a
Kiadóhivatal:
 Belicey-út saját-ház 11.
 hova az előfizetési pénzek intézendők.

Karácsony.

Mikor az idők teljessége elérkezett, a véghetetlen jóságú Atya elküldte egyszülött Fiát, hogy megváltsa vétkeiktől a bűnös emberiséget, felszabadítsa a lelkiismeretet bilincseiből, üdvözítsen mindenkit, aki benne hisz és bizva bízik.

Megjött a Szabadító, akinek élete és működése fordulópont az emberiség történetében. Az a nap pedig, amelyen testet öltött az Istenség, emlékezetes és ünnepnap századok multával, ma is. Kihozott ez a sötétség tévelygő utjai és uttalan tévelygéseivel és megmutatta az egyenes és igaz ösvényt, örökké fénylő világosság szövéténekével.

Ünnep a karácsony és az is lesz még nagyon sokáig. Mert ez volt a hajnalhasadás, amely a nap kezdetét jelezte és a világosságot hozta meg mindannyiunknak. Már pedig, aki szereti a világosságot, nem feledheti el azt, aki ezt megadta neki, és nem fe-

ledheti el azt a napot soha, amely erről a csodáról, erről az égi jótéteményről lett nevezetes. Ünnepeljünk most is karácsonyt, még pedig kétszeres örömmel és tiszta buzgósággal, őszinte, háladó szívvel.

A magyar nemzet története is fordulóponthoz ért. Eljött az idők teljessége, a szabadelvűség kiszabadítja nemsokára minálunk is a lelkiismeretet azokból a bilincsekből, amelyeket rajta hagytak még a maradiság hosszú századai. Megjön nemsokára a mi karácsonyunk is. Azok a magasztos elvek, amelyekért annyi vér folyt a szabadság ellen folytatott tusákban, testet öltenek minálunk is. Széttördelik és lerombolják a haladás elé épített korlátokat és viszik a nemzetet azon az uton előre, amely csak a boldoguláshoz vezethet. Mert szabadság, teljes és tökéletes szabadság nélkül, amely egyetlen egy téren se tűr bilincset és rabigát: nem lehet teljes boldogulást és igaz boldogságot képzelni sem.

Nem kell ezt hosszasan magyarázgatni nekünk, magyaroknak, akiknek a szabadság mindentünk és a kik előtt ez a szent evamény lebegett minden időkben.

És amint hozsannát zeng az ajk karácsony reggelén mindenütt, valahol csak keresztyén és követőjévé lett a Krisztusnak: úgy zengjen már ma a hálaének és áldó dicsőítés azért a nagy napért, amely felemeli majd nemzetünket azok közé a felvilágosodott nemzetek közé, ahol szabadság, egyenlőség és testvériség talált otthonra, régtől fogva.

És miként a karácsony szülötte csak üdvöt, boldogságot, megelégedést hozott palotákba és kunyhókba egyaránt: úgy fog az a szabadelvű reformkorszak is boldogságot, egyetértést hozni a sokféle nyelvű nemzetségek és különigényű társadalmak körébe.

És miképen a karácsony egységet, szeretettel hozott az egész emberi-

A SZARVAS ÉS VIDÉKE TÁRCÁJA.

Világ a szívem...

Világ a szívem tele virággal,
 Szerelmem benne a csalogánydal,
 Bánatom felhő, lelkem egén
 Nyújtja ki leplét éjszakétén.

Szép istennője: szőke leányka, —
 Kikeletem volt kék szeme lángja,
 Ajkán a szélvész lángostora:
 Hogy nem szerethet soha, soha!

Bánattermő szőke istennő!
 Miattad, lásd, hogy ellep a felhő.
 Halld e földrongést, szívem remeg.
 Világod ekként öled-e meg?

Mutatvány szerzőnek sajtó alatt lévő „Örök-kévalóság” című költemény kötetéből. — Félkérjük ezuttal mindazokat, akiknél a szerző megrendelési ívei vannak, kegyeskedjenek azokat beküldeni.

Óh! jaj a gyöngynek!...

Óh! jaj a gyöngynek
 A tenger mély ölében;
 Rajta hömpölygnek
 A hullámok sötétén.

Szennyes iszapba
 Örökre eltemetve,
 Csillognak csacska,
 Üres habok felette.

Óh! jaj a gyöngynek
 Bűvártól feltalálva,
 Melyet betörnek
 Aranyba, koronába.

Eladnak, vesznek,
 Rabolnak, ölnek érte,
 Ruggogtat tesznek
 Ledér nő gyűrűjébe!

Hámför Jurec.

Heraklesz.

Irta: UJLAKI ANTAL.

— A „Szarvas és Vidéke” eredeti tárcája. —

Hámor Albertné 22 éves, 53¹/₄ kiló; testének hőmérséke 37.90 C, fogai számszerint harmincegyen; épek és fehérek, bár csak magyarul tud, de ezen az egy nyelven is többet beszél, mint tíz nyelvtudós. Nyulánk, dagadó koblá, kerek szemében állandó tűz ragyog, leánykorában egy szelíd poeta a mithosi Dianához hasonlította. Minden mozdulata, szava, egész sikkes, megjelenése elárulja a jól és gondosan nevelt ur nőt, de minden műveltsége mellett is sokáig szeg volt együgyű asszonyi fejében az ékes hasonlat, a mellyel még leány korában tömjénezett neki bolondos poeta ismerőse.

Hámor Albert, mondjuk 47¹/₂ éves, 87 kiló, testének hőmérséke 36.10; tizenhét lyukas, tizenöt blomézott fog tulajdonosa, vörös orru, pocokos uri ember, elegansul rogyadozó alakján is van valami fensőbbség. Időnként hirtelen kimerülés vesz rajta erőt fáradtan ereszkedik a dívánra s szeme máhó tekintettel pillan meg a szép vonzó alakján.

ség számára Krisztus tanáiban: úgy teremtek meg a magyar nemzet szét-húzó és ellenséges elemei közt az összekötő kapcsot, az erős nemzeti egységet, a jogegységgel együtt és az ösztetartozás érzetét azok a szabadelvű törvényjavaslatok.

A keresztyén vallást se fogadták el és nem követték azonnal ezren és ezereken. Sőt üldözték azokat, akik hívei voltak Jézus tanainak. De győzött a jobb, győzött az igazság. — Így vagyunk ma is. Vannak, akik még vannak a szabadelvűség fényességével szemben, nem fogadják el és nem követik annak nemes tanait. Üldözni ugyan nincs hatalmuk többé, bár folyik a titkos aknamunka az egész vonalon. De ez mit se árt mi nekünk. A jobb, győzött világ kezdetétől fogva mindig. Egyidőre ugylátszott ugyan, mintha le lehetne győzni, de azután fényesebben emelkedett fel, babérkoszorúval homlokán.

A biztos diadal édes reménysége tölti el tehát kobelünket karácsony ünnepén. A magyar nemzet karácsonyára emlékeztet ez a nap. Arra a karácsonyra, amelyet biztos kezekkel készítenek elő a szabadelvűség apostolai és várva várnak hű fia a magyar nemzetnek.

Raffay Ferenc.

A „Békésmegyei egyetemi ifjak köré”-nek megalakulása.

Mindég jellemző az emberi életben, ha azok, a kik több ideig baráti szeretettel voltak egymás irányában, vagy azok, a kiket a szeretet kötelékei fűzik

szülőföldjükhez, más helyre jutva is szeretettel gondolnak egymásra, felújítják a régi barátságot. Hisz a barátság a legszebb virág, mely kölcsönös érzésektől táplált szívekben nő. Minket is ily érzet vezérelt, midőn e hó 14-én kimondtuk, hogy a „Békésmegyei egyetemi ifjak köre” megalakult.

Már elődeink érezték egy körnek a hiányát, melyben egymással érintkezhetnének az ismerősök, kiket a pályák különbözősége, vagy a távolság a fővárosban elválasztott. Nem elhamarkodott volt tehát a megalakítás; évek óta érlelődött az, míg végre mi voltunk azok, kik azt az óhajt kifejezésre juttattuk. — Ez lebegett szemünk előtt; de nem csupán csak ez!

Alkalom adja a költőt, — szokás mondani. Csak azt akarom kifejezni, hogy az emberi lélekben szunnyadó szikra, mostoha körülmények között csak a hamu alatt vész el, míg ellenkező esetben egy-egy alkalom feléleszteti, lánggra lobbanthatja. S hol van kedvező alkalom ez utóbbi eshetőségre, mint ott, a hol ismerősök állanak egymás mellett, kik nem fogadják gúnyos szavakkal a szárnypróbálgatást, hanem jóakarattal bírálják, serkentetik a kezdőt a további munkára. A mi célunk is az irodalmi önképzés. Tehetségünkhöz mért munkákat dolgoztatni, azokat bírálgatni, az irodalmi élet iránti rokonszenvet ébresztgetni: akaratunk. S erre szükség is van egy ifju életében a fentebb említett okokon kívül is, mert hisz vannak oly pályák, — sőt a legtöbb pálya olyan — mely nincs tekintettel az irodalomra. S hány ifju van, kinek anyagi tehetségei nem engedik meg, hogy az irodalmat figyelemmel kísérje! Az ilyen körben pedig pótolva lesz a hiány, — habár egyelőre csak némileg is.

A többi, hasonló köröknél észlelt tapasztalat azt mutatja, hogy a két ki-

tűzött célnak megvalósítása még nem elég; egy harmadiknak is kell a ket-tőhöz járulnia. Ha már egyszer társulunk, tudjuk egymás bűjait-bajait, mily nehezen esnek az, ha szegényebb tag-társainkon nem segíthetnénk! S hol van a legtöbbször kitéve az ember nagyobb nyomornak, ha nem a fővárosban? Hogy tehát a segélyezés is még legyen, összerakjuk filléreinket, mert nincs szebb, nincs nemesebb, mint segíteni a szegényebbeket, a szűkölködőkön. Céluuk tehát a segélyezés is, természetesen vagyunkhoz mért segélyezés. De mit tehetünk mi kevesen. A jó akarat anyagi segély nélkül megmegtörik. S épen ezért fordulunk a jószívü emberbarátokhoz, testületekhez, előjáróságokhoz, hogy segítsenek minket munkánkban, mint azt más körökkel teszik a megyék, városok. (Hódmezővásárhely stb.) A mi vérünkkel teszünk jót, ha jót teszünk! Azon reményben tettük az első lépéseket, hogy kopogtatásunkra megnyílik az ajtó a segélykérő jobbnak nem lesz eltaszítva Mi nem riadunk vissza a jövőtől, mert tudjuk, hogy jóra- és életrevaló eszme az, melynek szolgálta-tában állunk. A mely társulatot életre való eszme hoz létre, az maga is életre való!

Isten áldása a megkezdett munkán és a jókedvű adakozón!

R—l L—s.

M i u j s á g ?

Boldog karácsonyt olvasóinknak, munkatársainknak!

— **Virilisták.** A községi képviselő-testületbe az 1894. évre a szarvasi evang. Egyház által *Sárkány* János lelkész s a főgymnasium által *Achim* Ádám esperes kijelölt ki.

— **Városi képviselők.** A városi képviselőtestületbe gróf *Csáky* Albin kultusz-

S a gyanu, mely annyiszor föléled a könnyen gerjedező epés ember szívében, ismét elenyészik.

Hámor Albert bankdirektor ajkán még e gyöngye pillanatban is gunyos kihívó mosoly lebben el. Ha látná a régi kompánia, hogy ő azután az élet után is mennyire szeretett és szeretett férfi, ha látnák, hogy egy tündéresen szép asszony életének minden percét neki áldozza, neki, a kit pár év előtt haszontalan, semmi embernek tartottak a chantenok kréta-arcu hölgyei. És ellágyulva szól.

— A necesszert megrendeltem. Nem azt az olcsót, hanem azt a piros plüssel bordázottat, mely igazán ékessége lesz a szalonodnak.

Az asszonyka pedig állt mint egy szobor, csak azután ocsudott föl.

— Köszönöm, te igazán nagyon kedves, nagyon jó vagy Albert. De a regatta bála ugy-e elviszel.

— Majd megbeszéljük. Most . . .

— Elakarsz menni — kérdezi ijedten a menyecske.

— Igen a páholyba kell mennem.

— És azok a fenköltszellemű szabadkőművesek mind olyan emberek, akik otthon hagyják nejeiket és éjjel vánszorognak haza?

— De édesem én nem vagyok éjszakás. Én nem szórakozásból időzöm a páholyban hanem kötelességből.

És mikor meleg kézzserítés és csók után kisiet a férj s a pazarul butorozott, de azért oly üres szoba közepén egyedül marad a fiatal asszony, vívódó lelkéből fölszakad a küzdelmes kérdés.

— *Hdt* én?

*

Egyszer csak összetalálkozik az utcán egy bolondos emberrel, a hajdan áttivornyázott éjszakák kenyeres pajtásával, aki szemtelenül nyakon csipte.

— Te is? . . .

— A páholyban voltam. Sietek haza a feleségemhez.

— A páholyban voltál? Hitesd el a tücskökkel. Hahaha! Te is bujdosol az utcán öreg cimborá. Miért bujdosol? És

miért bujdosom én? A szerelemtől. az otthon váró boldogságtól futunk mi. . . . Otthon az élet legnagyobb gyönyörűsége vár reánk s mi mégis az utcán bujdosunk öreg pajtás. Öreg cimborá az üdvösség mennyéből származva vagyunk örökre.

Egyet taszított a karján és durva kacagás között távozott.

Az utca üres volt és hideg. Cikkcakkosan szitáló hóhelyek bujdosnak a köd sötétségében. Minden olyan egyszerűnek, olyan közönségesnek látszott.

A bankdirektor összehúzódott felsőkabátjában s e pillanatban ismét az a kellemetlen szorongó érzés fogta el, mely a fiatalkor küzdelmes éveiben annyit gyötört.

— Több jövedelmem van mint a miniszternek. A pusztá kézzserítésem fölemel és e haragos pillantásom lesujt.

Mert valahányszor a csüggedés szállta meg, folyton a pénzével, a hatalmával és befolyásával kérkedett önmaga és mások előtt is. De most bátortalanúság vett rajta erőt. . . . Tizenkét óra,

Csöngetett. Kaput nyitottak előtte. A

miniszter által dr. Salac Oszkár és gróf Bolza József által *Práznovszky* Ferenc küldettek be megbizottakul.

— **A békés-csanádi helyi érdekű vasút** részvénytársaság f. hó 14-én délután 4 órakor tartotta a vármegyeház termében igazgatósági közgyűlését, résztvettek Ugron Gábor, Jancsovics Pál, Haviár Dániel, Geiszt Gyula, Kristóffy József, Horváth Károly, Tatay János, Pollacsek Károly, Szattinger Árpád és Hartenstein Zsigmond. Az igazgatósági elnöknek Tallián Béla főispánt, alelnöknek Jancsovics Pál alispánt választotta meg, utóbbinak felkérésére azonban ezen igazgatósági ülésen Ugron Gábor országgyűlési képviselő elnökölt. Az igazgatóság tudomásul vette a békésme gyei bizottság által választott öt, úgyszintén a Csanád vármegye által választott egy igazgatósági tagot. A folyó ügyek elintézése után Geiszt Gyula s Tatay János adatokkal bizonyították a most megnyitott vasút áruszállítási tarifáinak tarthatlanságát, a mit lapunk, tudvalevőleg a megnyitási ünnepély incidenséből hozott cikkében hangsúlyozott már. Az áruszállítási tarifa olyan drága s hogy Geiszt Gyula állítása szerint feltétlenül jutányosabb dolog a teherárut a vicinális vasút vonal mellőzésével igáru szállítani az államvasutak bármely közeli állomására még a mostani rossz utban is, mely panaszok következtében az igazgatóság végrehajtó bizottsága bizatott meg az árutarifa tanulmányozása s lehető mérséklésére. Az ülés 6 órakor befejeztetett és az igazgatóság nem a vasút székhelyén lakó tagjai még az éjjeli vonattal elutaztak Gyuláról.

— **Pótbejárás.** F. hó 19-én tartotta *Krcsmérik* jfőszolgabíró a szarvas—mezőhegyesi vasutnak a szarvasi járás határában levő átjáróinak s párhuzamos utainak pótbejárását.

— **Közigazgatási biz. tagokul** a f. hó 11-én tartott megyei gyűlésen 2 évről szóló megbizatással megválasztottak: Haviár Dani 100, Szucsú Béla 90, Terényi Lajos 81, Szabó János 64 és Keller Imre 52 szavazattal.

házmester izmos karjával világított s a mint felbotorkált a szőnyeges lépcsőn, a bankdirektor némi keserűséggel konstataálta, hogy ez a válságos helyzet minden estéjén megismétlődik. Az asszony fennvirasztva vár, míg ő az utcákon bujdosik s midőn halálosan kimerülve loppal visszatér, az asszony félig felöltözve ott hever az ottománon. Talán még álmában is várja a rossz férjét...

Az ebédelőben vak sötétség. Hanka eloltotta a lámpát, hogy valahogy meg ne lássa a kis fiatal asszony a besurranó bakát. Hámor Albert gyufát gyújt. Csönd. Hála és öröm: az angyal alszik. Alszik, igazán alszik. Tiszta hallja egyenletes lélekzetvételét. Bátrabban jön előre. A kis feleség csakugyan az ottománon hevert. Ajka nyitva volt, pillája gyöngéden lecsukva, kis kezével képes folyóiratot szorongatott.

A bankdirektoron kiros izgatottság vett erőt. Letérdelt a szőnyegre, hogy lássa a képet. Heraklesz vett, az ép, egészség, igazi férfi mythoszi alakja.

Hámor Albert szinte megkövült az

— **A regaleügy.** Nyilvánvaló, hogy a közbevetett felebbezes folytán a mkir. belügyminister felkivánta a megyétől a regale-egyezségre vonatkozó összes iratokat. A minister a regaleügynek a magán egyeség alapján leendő békés kiegyenlítését hivatalból nem ellenzi, de csak azon kikötéssel, hogy az egyezségi okirat szerint a község által teljesítendő fizetések csak akkor lesznek folyósíthatók, ha az egyezség 11. pontjában felsorolt ingatlanoknak a község nevére leendő telekkönyvi átíratása tényleg megtörtént.

— **A szarvasi önkéntes tűzoltó egyesület** jövő évi rendes közgyűlése 1894. évi január hó 7-ik napján délelőtt 10 órakor a „Bárány“ vendéglő nagytermében tartatik meg. E közgyűlésre az egyesület alapító és pártoló tagjain kívül meghívja és szívesen látja a városnak az egyesület iránt érdeklődő egész közönségét, úgy öhajtván, hogy belügyei iránt is kellően tájékozva legyenek azok, a kiknek hálaára kötelező nemes érdeklődést, rokonszenvet s esetleg anyagi áldozatokat is köszönhet. E meghívóval együtt közöljük az egyesület választmányának határozatát, mely szerint a múlt sikerein buzdulva a jövő év Január hava 13-án tűzoltó bálát rendez. A tavalyihoz hasonló fényes méretekben tervezett mulatság elnökéül az egyesület érdemekben gazdag főparancsnokát, Gróf Bolza Géza urat sikerült megnyerni. Ezeket összegezve, s hozzájuk adva a tűzoltó egyesület előző mulatságain szerzett tapasztalatokat, a közelgő farsangot ismét a tűzoltóknak ítéltjük oda.

— **Megyei jóváhagyás.** Városunknak 30 ezer frtos kölcsön felvétele iránti jóváhagyást a megye megadta.

— **A szarvas-mezőhegyesi vasút** 5-ik számú őrházánál egy megállóhely létesítése iránti kérvényt a közigazgatási bizottság pártolólág terjesztette fel a szakminiszterhez.

— **A polgári leányiskolának** 1892/93. tanévi számadásai felülvizsgálat és jóváhagyás végett a kultuszminiszterhez felterjesztettek.

ijedségtől. Egyszerre kinyitak szemei. Megértette azt a drámát, melynek az ő kis felesége önfeláldozó, szomorú főhőse, aki aranykalitkában sorvad el a boldogság nélkülözése miatt. Nem ziregő pénzért susogó se-lyemért, hanem azért marad jó mert annak nevelték.

— Bocsáss meg — hörögte kétségbeesetten. Adok neked mindent. Rabod leszek, kívánj tőlem bármit.

Az asszonyka lölrezen.

— Mit akarsz? . . .

— Kívánj tőlem bármit, mindent adok, zokog a megtört ember.

Férjének kétségbeesett, bűnbánó arca szinte folderítette előtte az iszonyú valóságot, szomorú sóhajással susogta:

— Küld vissza a drága ékszereket, add el a lovaidat, nem kell . . . Adj egy csepp boldogságot.

— **Köszönet-nyilvánítás.** A helybeli tanító-egyesület által dec. 21-én rendezett „Éötvös-ünnepély“ levételéhez — melyből az egyesület az országos „Éötvös-alap“ javára 35 frtot küldött be — felülfizetéssel hozzájárultak: Dr. Salac Oszkár 1 frt 50 kr. Dr. Haviár Gyula 1 frt. Gróf Bolza Géza, Gróf Bolza Pál, Áchim Ádám, Zlinszky István, Szirmay Árpád, Medvecky József, Mázor Elemér, Bácskai Izidor, Benka Pál, Dankó Sámuel 50—50 kr. A kegyes felülfizetőknek az egyesület dec. 22-én tartott gyűlésén jegyzőkönyvileg is köszönetet szavazott, mely ez uton is nyilvánosságra hozatik.

— **Báró Königswarder emlékezete.** A kegyeletes ünnepélyen, mely a napokban folyt le Békés-Szentandráson, az ottani izr. templomban, a község előljárósága, intelligenciája valláskülöbség nélkül, valamint Szarvas községünk izraelita hitközségének küldöttsége dr. Szemző Gyula elnök vezetése mellett jelen voltak. Königswarder bárónak tudvalevőleg Szent-András mellett terjedelmes birtoka volt, melyet most egyik fia, Herman báró örökölt.

— **Tanító-egyesületi gyűlés.** A helybeli tanító-egyesület dec. 22-én gyűlést tartott, melynek tárgyait a keblő ügyek elintézésén kívül Demcsák Jánosnak „Az iskolai fegyelmezés“ ről s Bodnár Endrének „Az írva-olvasás tanításáról“ felolvasott értekezéseik, nemkülönben Lukes Donnak s Bretz Bertának a felolvasott értekezésekre vonatkozó talpraesett bírálataik képezték, melyek mindannyian igen élénk eszmecserét idéztek elő. Legközelebbi gyűlését az egyesület 1894. febr. végén fogja tartani, e gyűlés tárgyai lesznek: Vitatétel „A népiskolai növendékeknek egyik osztályból a következő osztályba való áthelyezésénél mi a leghelyesebb eljárás“; gyakorlati előadás a számtanból Moravcsik József által, s Molnár Jánosnak „Az elemi tanügy lassú fejlődésének okairól“ című értekezése.

— **Kereskedő ifjak bálja.** Az idei rövid farsangból a szarvasi kereskedő ifjuság is kiakarja venni a maga részét. Ugyanis január hó 20-án zárkórú táncmulatságot rendez, mely tekintettel az elmúlt években általok rendezett kedélyes mulatságaikra, bizonyára egyike lesz a legsikerültebb mulatságoknak, s erre a bálozó közönség érdeklődését már eleve is felhívjuk. — A meghívók már a legközelebbi napokban szétküldetnek.

— **Halálozás.** Roszik János előkő gazda, volt városi esküdt f. hó 21-én elhunyt. Temetése nagy részvét mellett folyt le.

— **Utca-kövezés.** Az előljáróság elhatározta, hogy a képviselőtestület előtt indítványozni fogja, hogy ne csak a tűzok-, de egyszersmind az ó-temető-utca is kövezessék ki.

— **A fillórestély** folyó hó 30-án a polgári-leányiskola helyiségeiben meg fog tartatni.

— **Csatorna átvétel.** A hikasug csatorna munkálatai pótlást nyervén műszakilag helybenhagyatott és a község által átvételezt.

— **A szentandrás-orosházi törvényhatósági utakat összekötő kábeli közútló** ut az érdeklődők kérvénye folytán két kilométerrel meghosszabbítottatik.

— **A kereskedelemügyi miniszter a szarvas-balcóhalmai ut. kiépítését, városunk közönségének felebbezése folytán, magye által első sorban kiépítendő utonalok közé rendelte felvételni.**

— **Ki akar markotányos lenni?**

A 101. gyalogezred-parancsnoksága a városi tanács által megkérdezett kért tartalékos katonáit, hogy lenne-e hajlandó valaki közöttük az 1894. évre mozgosítás esetében magát markotányosnak nevezett ezredhez felvételni?

— **Egy leányos apa** megtudva lapunkból, hogy városunk jeunes doreei ismét többrendbeli bálakon, tombolás muriakon és kraenezheneken törik a fejüket, a következő *tillakozó poemát* küldötte be lapunknak:

Tiltsák be a bálakat.

Mélyen tisztelt szerkesztő ur!
Hát lányom van, csodaszép,
Jár utánuk mint az árnyék,
Bolondul a férfié.
Eladók mind, kérem szépen,
Hiszen ez a bajom éppen,
Egy nap más' után halad
S egyet sem visznek — hiába
Irja ki hát az ujságba:
Tiltsák be a bálakat!

Mélyen tisztelt szerkesztő ur!
Nagy az adó, sok a gyerek;
Mikor Jakóbi cselédkedett
S úgy kapta meg Rebekát?
Oh, ha hát Jakóbra lenék
Drága nőmmel nem pörölnék:
„Ugyan szégyeld már magad,
Mért táncoltok adósságra?“
Irja ki hát az ujságba:
Tiltsák be a bálakat.

Mélyen tisztelt szerkesztő ur!
Sok adó van, sok a gyerek;
Hát a táncért is fizessünk
Hogy az isten áldja meg.
Szabó, fodrász, házi butor,
Mindmegannyi exekutor
Farsangi szöszön alatt
Hol egy csipke, hol egy tű kell
Irja kérem nagy betűkkel:
Tiltsák be a bálakat.

Mélyen tisztelt szerkesztő ur
Nem tudja ön mi a bál,
Majd megérzi, ha öné is,
Hát nagy leány kiabál:
„Papa, hogy mehessünk féjhez,
Mikor más' ruhája szép lesz,
Moór, süll és patyolat,
A miénk meg szemét sem szur“
Irja ki már szerkesztő ur
Tiltsák be a bálakat.

Mélyen tisztelt szerkesztő ur
Hol a kormány? — kérdezem,
Mely a hitvány filloxerát
S járványt irtja rémesen;
Arra néki nincsen gondja,
A mi legjobban megrontja
A derek polgárokat.
Irja ki hát, pardon nélkül,
Avagy — vegye feleségül
Mind a hat leányomat.

Egy kesergő családdapa.

— **Egy kanáriról, vagyis a modern Otthelló.** Lapunk egyik levelezője (a világért se mondjuk meg, hogy melyik, nehogy a jour fixe bünbakjává tegyük) küldi meg lapunknak ezt a kis apróságot. A kasszi(nó)iban tarokkoztak. A kis hercegen gőnbölyű doktor elpirosodott, mert éppen tous les trois-t akart mondani és anzágozni akarta a pagát ultimót, egyetemben a négy királylyal: mikor egy vékonydongájú úr (született

intrikus.) A háta mögé búvik és titokzatosan ezt éneklé a fülebe: *Mig a gazda tarokkozik a menyecske? . . . Sum, sum, sum.*

A doktor dühösen dobta le a kártyáit és elrohant mint egykor a velencei szerecsen. A játszó kompanya rá is fogta menten: — A kis doktor megkerült.

Ez alatt a modern Otthelló képéből kikelve, szuszogva mint egy vicinalis gőzmozdony, ügetett haza.

Minek haltál meg szegény Shakespeére milyen drámát írhatnál most. Gyorsan az ajtóhoz. Fülét neki támasztotta az ajtónak. Hangok. Csakugyan a felesége beszél, túláradó szeretettel.

— *Kis pajkosom!* Ugy megreemtettél az este. Azt hittem, hogy mindjárt megöl az a csúf. A doktor kint toporzékolt, az ajtóban.

— Engem értett ez alatt!

Felnyitja tollkését.

Huck! megölöm a hütelent. Odabent pedig tovább beszélt az asszony:

— *De óvatosak* leszünk ezentúl úgy-e? . . .

— Nyomorúlt hitszegő! Ezt már ki nem állom. Rátette a kilésre a kezét a dühöngő férj. E pillanatban odabent *csókszerű cuppandás* hangzott föl.

Fölrántotta az ajtót lángoló arccal. Egy bosszuálló kerül — budlibicskával.

— Csábító! . . . Hisz! . . . — többet is szólana, de torkán akad a szó. Nincs senki a szobában. Az asszony bámul. A férfi sziszegve szól.

— Hol van?!

— Kicsoda? Ö! . . . akivel enyelegtél.

A menyecske fölnevet. Megérti a helyzet szignaturáját. Hamis mosoly szalad el a kis szája szélén, bársonyos ujjával mutat a kálitkára.

— Kivel beszéltem? *Hát a kandival.*

— **A „Szeretlek“ huszonnégy nyelven.** Egy szép menyecske kértére huszonnégy élő és holt nyelven kikeresztük ezen szót „szerelek“. Ime: Olaszul, spanyolul és portugálul egyformán: *amo*. Görögül: *aphégó*. Németül: *ich liebe*. Oroszul: *lyubljón*. Franciánul: *jamie*. Angolul: *i love*. Holland nyelven: *ic maak*. Danul: *jeg elsker*. Svédül: *jagals hér*. Lengyelül: *kocham*. Bask nyelven: *máitssendet*. Törökül: *i seve orum*. Arabul Algirban: *nehobb*. Arabul Egyiptomban: *nefol*. Perzsául: *drüst daram*. Örményül: *gesirem*. Hindostául: *main boita*. Kamenbedtschi nyelven: *the thie o'ng*. Chinai nyelven: *a ne hi banam*. Japánul: *woatokusi wa suki masu*. Wolof nyelven: *sopra na*. Wolapük nyelven: *lo-fob*.

A hétről.

(Fővárosi levél.)

Nehéz, fujtó köd borul az utcákra. Is-ten csodája, hogy minden ember nyakát nem szegi. Mert a sűrű ködben még folyton ássák városzerte a villamos világítás vezető árkaikat s a ki épp lábbal és nyakkal akarja megünnepelni karácsonyt, óvatos macska-lépésekben tipeg elébb-elébb. Pedig ha valaha drága volt minden perc, most csak igazi drága. Kicsi Jézuska indulóban s a kinek gyermeke van, neki kell vágni a városnak; élet vagy halál! A nehéz, sűrű ködben ember-ember hátán gomolyog s min-

denki cepel egy-egy rejtelmés csomagot, melynek tartalma karácsony estéjén a ragyogó, csillogó-villogó fenyőfa alá kerül. „Köd előtttem, köd mögöttem“, már hiába. Jézuska a legsűrűbb ködben is eljön, az ő szemének nincsen köd, nincsen sötétség: ellátogat minden gyermekes házhoz. Ebben bizakodik a gyermek-világ s nem aggódik a köd miatt. Eljön Jézuska, el. És hogynem hozna nekik ajándékot, mikor még a nagyoknak is hoz. Még Wekerlénék is. A „Magyar Hirlap“ kikottyantotta, hogy a miniszterelnököt karácsonyra a barátai egy hosszú dróttal lejték meg, mely a budapesti lakását összeköti a dánosi birtokkal. Ezután nem kell a miniszterelnöknek egyre leszaladni Dánosra, hanem a telefonon át kommandirozza a gazdaságát. Teszem föl, mikor az itatás ideje van, a jó gazda Wekerle beleszól a telefonba: haló! Ki van itt?

— Isvány, az öregbéres. Hát ott ki beszél?

— Wekerle.

— Mi tetszik, instálom?

— Megitatták-e már az ökröket.

— Eppog most csorog a víz, instállom.

— Mi hír?

— A Kajla eppog most borjazik, instálom.

Hát bizony a miniszterek már meglepetésben sem részesülhetnek, előre kikötözzük az ujságok. Pedig ők ugyancsak nem fukarok a meglepetésekben. Épp most részesítette egy kellemes meglepetésben Lukács Béla a Telefon Hirmondó, a beszélő ujság kiadóját, olyan engedélyokmányt állítva ki neki, hogy nincs az a bolond tökepezés, aki egy rézgarast is tovább befektessen e vállalatba. És a Telefon Hirmondó meg is szűnik, az egyetlen világhíres találmány. Talán éppen Szilveszter éjszakáján mondja az utolsó szót, elzokogván: Isten veled, ó nyájas publikum, nem hallod többé: más, más, más!

Keglevich gróf, a vígszínház-építő Keglevich meg is interpellálta e miatt Lukács Bélát a főrendiházban, oly gorombán, hogy a miniszter hűledezve nézett szét: hol vagyok? Azt hitte, az alsóházban van. S anynyiban ott is volt, hogy a választát itt is tudomásul vette a többség.

De történt a főrendiházban egyéb is. Megszavazták a költségvetést is egyhangulag, miután Zichy Nándor és Eszterházy Miklós gróf kiöntötték a mérgeket az istentelen polgári házasság felett. Ugyane napon volt ülése a képviselőház igazságügyi bizottságának, mely a polgári házasságról szóló törvényjavaslatot egyhangulag elfogadta általánosságban. Még azok is, kik az ülésre nem jelenhettek meg, levélben tudatják, hogy elfogadják e javaslatot, köztük Polónyi Géza is, akit klerikális hajlamokkal rágalmazták még nemrégiben, zminthogy emiatt meut volt a nyáron ketfelé a függetlenségi párt.

Azóta a függetlenségi párt újból egy fűdél alá került, csupán Lőtvös Károly duzzog még egy pár emberével a kerítésen kívül s most már szégyenkezhetik is, mert lám Polónyi mégsem az, a kinek ő kikiáltotta. Az igazságügyi bizottság egyhangusavazata tából látható, hogy a képviselőhá egy szívvel-lélekkel fogadja el a polgári házasságot s számba vehető emberek, aligha

fognak ellene sikrá szállani. S ha teszik, a lehető legsiralmasabb szerepre vállalkoznak. Most aztán csak az a kérdés, hogy a nemzeti akarat ez impozáns megnyilatkozásával szemben lesz-e a főrendiháznak bátorsága elutasítani a korszakalkotó reformot? ...

De ne zavarjuk karácsonyi örömeinket azzal, hogy vajjon mit fog csinálni a méltóságos főrendiház.

Minekünk újságíróknak kisebb gondunk is nagyobb ennél ezen a héten. Már hónapok óta abban mesterkedünk, hogy meunél szebb meglepetésben részesítsük olvasóinkat a karácsony napjára annyi olvasnivaló meg szét a fővárosból az ország minden zugába, hogy egy esztendeig akár egyebet se olvaszanak. Az eleven Magyar Hírlap, melynek a szerkesztősége közben még arra is ráér, hogy a vidéki városokban felolvasásokat tartson, már e hét elején megkezdte remekszép albumának a szétküldését, hogy karácsonyra mindenütt ott legyen. Külön küld albumot a nagyoknak, s külön a kicsinyeknek. S egy hétre-kettőre már küldi szét a Jéka-albumot is. Igazán csodás, hogy egy fővárosi napilap mit képes ma nyújtani a közönségnek. S mi újságírók, ha a munka izgalma után pihenni térünk, irigykedve sőhajtunk fel: mért nem vagyunk mi is olvasók!

Szép karácsonyt az olvasónak!

Székely Huszár.

CSARNOK.

Hét séta és hat levél.

I.

Kedves Mariskám!

Tehát itt vagyok! Falun! A zöldben! Ah, milyen édes érzélem fog el, mikor a szavakat írom! Mintha harmateső hullana rám, mintha illatos, hűvös lombbal legyeznenék. Csak az szomorít el, hogy oly rövid ideig lehetek itt. Szüleim csak néhány hétre orestettek nagy néném birtokára, ebbe a zugba, ebbe a puha, kis madárfészekbe. Nagynéném végtelenül kedves asszony, megérkeztemkor mindjárt azzal fogadott, hogy ő nem zárja be az ő kis madárkáját, hanem engedi, hadd repessen, csapongjon szabadon. És én élni is fogok a szabadsággal! Ismeretséget kötök minden virággal, minden madárral. Hisz oly jól lehet itt mulatni. Ah, édes Micikém! Tele van a szívem boldogsággal, szeretném elkacagni, szeretném elszíri a te kebledre borulva! Mert nem lehetsz te itt!

De ne fél egyetlen barátném, amint elválásunkkor szentül ígertem, minden lépésről, minden tettemről híven beszámolok neked! Pá, Micikém, megírok neked mindent!

Ölel

II.

Drága Micikém!

Tegnap az erdőben voltam. Ah! még most is zeng, csicsereg a fülemben a madárdal. Oly boldog voltam ott, mintha csak engem üdvözölt volna a susogó lomb; mintha csak miattam szűrődött volna be az ágakon a napsugár, hogy utamat megvilágítsa; mintha csak számomra termett volna minden szamóca, hogy ajkam megizlelje. — Igaz

ugyan, hogy kirándulásom nem volt minden baj nélkül. Eltévesztettem az utat. Szerencsére talákoztam egy ifju vadászszal, aki hazavezetett. Olyan zavart voltam, hogy mikor elváltunk, nem is köszöntem meg szívességét. Nem megyek többet abba az erdőbe. Egész éjjel arról álmodtam, hogy eltévesztettem az utat s természetesen róla is, ki azt nekem megmutatta. — Szervusz Micim! Megírok neked mindent!

GIZI.

III.

Egyetlen Micikém!

Ismét élmentem az erdőbe. Eszembe jutott, hogy mégis nagy udvariatlanságot követtem el azzal a fiatal vadászszal, hogy nem mondtam köszönetet neki miért az utat megmutatta. Hibámat helyre kellett hoznom s azért nagyon örültem, hogy talákoztam az ifju vadászszal. Bocsánatot kértem tőle mire ő azt mondta: „Kisasszony! én kegyednek segítségére lehettem... már ez maga is jutalom számomra.“ Elbámulva néztem rá. Hogy fakadhat ilyen egyszerű ajkon ilyen finom bök! Mig beszélt úgy éreztem magamat, mintha ibolyát hintenének reám. S azután megcsókolta kezemet. És én mikor este hazamentem, folyton a kezeimet csókolgattam, melyeket az ő ajka érintett!... Pá, édes Micikém! Megírok neked mindent!

GIZI.

IV.

Aranyos Micikém!

Igazán olyan jó, hogy megismerkedtem azzal a fiatal emberrel. Különbözn halálra untam volna magamat ezen az ostoba falun, ahol nincsenek csak kakasok, akik az embert a legjobb hajnali álmából felkukorékolják, mikor... A falu magában csak olyan mint egy nap, pompás keret, melyből hiányzik a kép, az élet... De ha az embernek egy kedves ismerőse van, az egészen más! Oly édesen elmulatok vele... A fényes szemei oly beszédesen ragyognak rám, hogy azt hiszem: az ég csillagaival beszélgetek... Pá, Micikém, megírok neked mindent!

GIZI.

V.

Angyali Micikém!

Ah! hogy meg nem szakadt akkor a szívem! Álmomban nem éreztem soha ilyen boldogságot. Az erdő legsűrűbb, legsötétebb rejtekében voltunk, a hol a csalogányok legszivesebben fészkelnek, legédesebben dalolnak. S ő megvallotta, hogy szeret. Fű, fa rábólintott, hogy higgyek neki, az egész erdő suttogta, hogy igaz, minden madár azt daltolta, hogy minő boldogság vár reánk... Mért is futottam én el onnan? Pedig, hogy szaladt utánam a csormely, csacsogva, csalogatva, hogy ne fussak. Mégis elszaladtam. És egész éjjel nem aludtam, az ő szavai csengtek fülemben — de hiszen a menyországban az angyalok énekében is csak azokat hallani. Isten veled Micikém, megírok neked mindent!

GIZI.

VI.

Imádott Micikém!

Igen... A természet jobba, engedékenyebbé teszi az embert. Azt hiszem, a városban soha tudtam volna ezt megélni. Fülkerestem őt ismét. S mikor megpillan-

tottam: azt hittem, láthatatlan angyalok vettek karjain és vetettek a keblére. Azt hittem, meghalok a csókjaitól... Ernő alig bírta bebizonyítani, hogy csóktól egyáltalán nem lehet meghalni... Istenem! mennyi boldogságot is élveztem én a hat séta alatt az erdőbe. Minden nap nagyobb és nagyobb boldogság várt reám, egymás után élveztem át a gyönyör hat menyországát — vajjon hátra van még a hetedik? Vajjon mi a gyönyörnek a legmagasabb foka, mely még reám vár? Isten veled Micikém! Megírok mindent!

GIZI.

VII.

A jó barátné ily előzmények után könnyen érthető kíváncsisággal várta a hetedik sétáról szóló levelet. A hetedik sétáról azonban nem érkezett tudósítás.

SASS EDE.

Vasuti menetrend.

Érvényes 1893. május 1-től kezdve.

Szarvas-Mezőtúr

7415. v. 7411. v. 7413. v

Szarvas indul: 3:45 éjjel 9:33 d. e. 1:55 d. u.
Mező-Túr érk: 4:35 " 10:19 " 2:41 "

Mezőtúr-Szarvas,

7416. v. 7412. v. 7414. v

Mező-Túr indul: 7:47 d. e. 12:35 d. u. 4:58 d. u.
Szarvas érk: 8:33 " 1:21 " 5:44 "

Arad-Budapest.

601. gy. 603. sz. 605. sz.

Arad	ind: 8:20 d. e.	1:25 d. e.	9:45 este
Csaba	érk: 9:20 "	12:53 d. u.	11:30 "
"	ind: 9:25 "	1:23 d. u.	11:45 éjjel
Mező-Túr	érk: 10:29 "	2:51 "	1:29 "
"	ind: 10:30 "	2:59 "	1:33 "
Szolnok	érk: 11:15 "	4:05 "	2:45 "
"	ind: 11:22 "	4:20 "	3:00 "
Budapest	érk: 1:20 d. u.	7:25 este	6:30 reggel

Budapest-Arad.

602. gy. 604. sz. 606. sz.

Budapest	ind: 1:55 d. u.	10:00 este d. e.	1:8
Szolnok	érk: 3:53 "	11:04 "	1:07 éjjel
"	ind: 4:02 "	11:14 "	1:37 "
Mező-Túr	érk: 4:47 "	12:18 "	2:46 "
"	ind: 4:48 "	12:25 "	2:49 "
Csaba	érk: 5:52 "	1:53 "	4:17 "
"	ind: 5:57 "	1:13 "	4:37 "
Arad	érk: 6:57 este	3:50 "	6:60 reggel

(Érvényes 1893. november 25-től.)

Szarvas-Mezőhegyes.

Szarvas	ind. reggel 4.10 p.	d. u. 1.43 p
Csabacsüd	" " 4.34 p.	" " "
Kis-Szénás	" " 5.08 p.	d. u. 2.45 p.
N.-Szénás	" " 5.44 p.	d. u. 3.25 p.
Orosháza	" " 6.27 p.	d. u. 4.13 p.
Kardoskut	" " 6.52 p.	d. u. 4.38 p.
Tót-Komlós	" " 7.25 p.	d. u. 5.11 p.
Ambrózfalva	" " 7.39 p.	d. u. 5.25 p.
Pitvaros	" " 7.57 p.	d. u. 5.54 p.
Mezőhegyesre	érk. " 8.11 p.	d. u. 6.08 p.

Mezőhegyes-Szarvas.

Mezőhegyes	ind. délelőtt 9.34 p.	este 7.05 p.
Pitvaros	" " 9.54 p.	este 7.24 p.
Ambrózfalva	" " 10.07 p.	este 7.37 p.
Tót-Komlós	" " 10.30 p.	este 8.— p.
Kardoskut	" " 10.56 p.	este 8.28 p.
Orosháza	" " 11.60 p.	este 8.50 p.
N.-Szénás	" " 12.19 p.	" " "
Kis-Szénás	" " 12.28 p.	" " "
Szarvasra	érk. " 1.42 p.	" " "

Orosháza-Szarvas.

Orosháza	ind. reg. 6.25 p.	N.-Szénás ind. reg. 7.25 p.
Kis-Szénás	" 8.11 p.	Szarvasra érk. " 8.59 p.

Lapunkért felel a kiadótulajdonos: **SÁMUEL A.**

HIRDETÉSEK

Varga József

1283. szám alatti háza
kedvező feltételek mellett

eladó.

Venni szándékozók értekezhetnek.

Benozur Sándor urral.

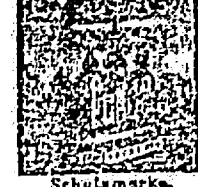
Máriaczei Gyomorcsöppök

nagyszerben hatnak gyomor bajoknál, nélkülözhetetlen és általánosan ismeretes házi és népszerű.

A gyomorbetegség tünetei: étvágytalanság, gyomorgyengeség, bűzös lehellet, felfútság, savanyú felhőfűgés, hasmenés, gyomorégés, felesleges nyálkiválasztás, sárgaság, undor és hányás, gyomorgörcs, székülés.

Hathatós gyógyszernek bizonyult tejfűjásnál, a menyinyiban ez a gyomortól származott, gyomorüregtelésnél étellekkel és italokkal, gilliszták, májbajok és hámorhoidák-nál.

Említett bajoknál a *Máriaczei gyomorcsöppök* évek óta kitűnőnek bizonyultak, a mill száz meg száz bizonyítvány tanúsít. Egy kis üveg ára használati utasítással együtt 40 kr., nagy üveg ára 70 kr.

Schulzmark
C. Brady

Magyarországi főraktár:

Fürdő József gyógyszerháza
Budapest, Király utca 12 sz.

A védjegyet és aláírást tüzetesen tessék megtekinteni! Csak oly csöppöket tessék elfogadni, melyeknek burkolatára zöld szalag van ragasztva a készítő aláírásával (C. Brady) és ezen szavakkal: „Valóságát bizonyítom”.

A *Máriaczei gyomorcsöppök* valódián kaphatók.

Szarvason: Bugyis Andor gyógyszerházában
Kunszentmártonban: Szilárdffi Károly, és Remetey Dezső gyógyszerházában. Karcagon: Vidinszky L. gyógyszerházában. Kis-Ujszálláson: Bárány Sándor gyógyszerházában.

Előfizetési felhívás!

PESTI NAPLÓ

naponként kétszer megjelenő politikai napilapra

A „Pesti Napló” Magyarországon a legolcsóbb, legértelmesebb és legszebben kiállított napilap.

Főszerkesztője és kiadótulajdonosa:

ifj. Ábrányi Kornél.

Felelős szerkesztője:

Barna Izidor.

A „Pesti Napló” mint modern ujság gondoskodik immár arról is, hogy olvasónői megtalálják benne az őket érdeklő közleményeket. Ebből a célból szeptember eleje óta „A tüzhely körül” címmel minden héten rendszeres négyöt oldalas mellékletet ad, a melyben foglalkozik a nők társadalmi kérdésével, a divat újításával, közöl konyha recepteket, apróságokat a **kézimunkáról**, a **kertészetéről**, azon kívül tájékoztatja a vidék gazdasszonyait a **budapesti piac** forgalmáról és árairól. Cikkek közöl továbbá a **gyermeknevelésről** és: **ápolásról**, tanácsokat ad illemkérdésekben és mesél a **gyermekszobának**. — A közlekedés és a közlekedő vállalatok: vasutak, posta, táviró, hajótársaságok **hivatalnokai** érdekeinek minél behatóbb gondolkozása végett. A **Pesti Napló** minden csütörtöki számát **Közlekedés** címen külön négy oldalas melléklet kíséri.

A „PESTI NAPLÓ” karácsonyra díszes ajándékkal lepi meg előfizetőit.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTELEK:

A Pesti Napló reggeli kiadásának, mely az előző napon beérkezett összes híreket magában foglalja, tehát a teljes Pesti Napló-nak előfizetési ára Budapesten és a vidéken korán és pontosan házhoz juttatva az esti lap küldése nélkül:

REGGELI LAP:

Egész évre 14 frt — kr. | Negyed évre 3 frt 50 kr
Fél évre 7 frt — kr. | Egy hónapra 1 frt 20 kr

Esti és reggeli lap együtt egyszerre küldve a vidékre
Egész évre 18 frt — kr. | Negyed évre 4 frt 50 kr
Fél évre 9 frt — kr. | Egy hónapra 1 frt 60 kr

Naponként kétszer, reggeli és esti kiadás külön-külön házhoz vagy postán küldve:

Budapesten:

Egész évre 18 frt — kr. | Negyed évre 4 frt 50 kr
Fél évre 9 frt — kr. | Egy hónapra 1 frt 20 kr

Vidéken:

Egész évre 20 frt — kr. | Negyed évre 5 frt — kr
Fél évre 10 frt — kr. | Egy hónapra 1 frt 70 kr

A PESTI NAPLÓ esti lapjára külön is elfogadunk előfizetéseket, úgy, hogy ha valaki más ujságot járát és a megszokott ujságtól megválni nem akar, az előfizethet a PESTI NAPLÓ esti lapjára negyedévenként Budapesten 2 forinttal, vidéken 2 forint 30 krajcárral. A Pesti Napló kiadóhivatala.

Budapest, Ferenciek-tere, Bazárépület.

Karácsony.

Szálljatok le, szálljatok,
Bethelemi angyalok!
Órvegy, árva, annyi vár ma
Bü-hegesztő balzsamot;
— Szálljatok hát, szálljatok le!
E napon az ég ide
Ugy se lehet meszszirol!

Szálljatok le, szálljatok,
Bethlehemi angyalok!
— Anyja mellett annyi gyermek
Hall ma szépet rólatok . . .
Istenem, de hány van, a kit
Gondviselő hü kezek
Nem ölelnek ma se meg!

Szálljatok le, szálljatok
Bethelemi angyalok!
Hozzatok a boldogokra
Egy kis enyhe — bánatot.
Hadd, lássanak oda is, hol
Karácsonyfa sohse nyit,
Hol ma sincsen enni mit!

Szálljatok le, szálljatok,
Bethelemi angyalok!
Zörgessetek ma este meg
Minden piciny ablakot?
S házikókba, palotákba,
Egy örömet vigyetek:
Boldog édes ünnepet!

Szabolcska Mihály.

Koldus-nő árvája.

Falu szőlen kicsi rozzant házban,
Három hete bánat és nyomor van.
Koldus-asszony búis halálát várja,
Senki, senki nem nyit ajtót rája!
Lázás feje ágyszélére hajtván,
Mozdulásán úgy zörög a szalma.
„Én istenem, könyörüljél rajtam!”
Sir sóhajtván s imádkozik halkán.

Ima végén megnyílik az ajtó . . .
Kis fia jön, kezébe toll-tartó.
„Adjon isten, jó anyám, jónapot!”
S hóna alá véve a kalapot:
Oda megyen, kezet csókol szépen,
Kínok égnék az anya szívében . . .
„Mit ettél ma, kedves jó gyermekem?
Mit tanultál, jöjj beszéld el nekem?”
Padkát vonszol szülője ágyához:
„Ettem — így szól — nekem mindenki hoz.
Hoztam haza, egyék édes anyám,
Kenyőrel van tele a tarisznyám!”
„Nem tudok én, tedd be a lábába,
Add a korsót, szám ki van száradva!”

Szól a gyermek, míg a korsót adja:
„Holnap leszen szép karácsony napja.”

Édes anyám! Tanító ur mondta:
— Jézusnak van sok szegényre gondja,
Angyalokat küld hozzánk az éjjel,
Ajándékot oszt közöttünk széjjel. —
„Mit hoz nékünk? Mondd meg, édes anyám!”
„Isten tudja!! . . . Tedd jobban a párnám!”
„Gondolom én, — szól vissza a gyerek —
Hogy te holnap nem leszel már beteg!”

Szelid alkony, csöndes este
Béborítja a falut,
Gazdag házak lámpa-fénye
Künn az utcán hóra jut.
Csillog, villog a hó-lepel,
Mint az ezüst fehéren,
Karácsonyfa fénylik, ragyog
A házakban oda benn.

Csak a szegény, özvegy-koldus
Kis lakában nincs világ,
Repedezett ablakait:
Benőtte a jégvirág.
Édes álmom lágy ölében
Pihenteti kis fiát,
És a gyermek tiszta lelke . . .
Álmodozva mennybe lát.

Álmaiból csak a reggel
Költi fel a gyermeket,
Azt álmodta, a mit mondott:
„Hogy az anyja, nem beteg . . .”
Óvatosan kél a sutból,
Lábujjhegyen lépeget.
Megsimitja anyja arcát
S a megfagyott könyveket.

„Anyám, anyám! édes anyám!
Karácsony van, ébredj fel!”
De az anya szivettépő
Sirására sem felel.
Szomszédba fut, ott kiabál:
„Jöjjenek át szomszédok,
Segítsenek jó anyámat
Mególik az angyalok!”

Templom után van az idő,
Csendülnek a harangok . . .
Templom előtt rongy-ruhában
Kis fiucska ott zokog . . .
Kérdik tőle, hogy mi baja
Csonka, béna koldusok,
Ríva felel: „Édes anyám
Megölték az angyalok!”

Karácsony jön, hoz örömet:
Könyörüljön szívetek,
Sok árva kér ajtókon:
Mindennapi kenyeret.
Tegyetek jót, mert a halál:
Hozzatok is bekopog,
Tettetekről az istenhez:
Hírt visznek az angyalok.

Ócsúd, 1893. December hó.

PÁCSAI MIHÁLY.

Újra elváltunk.

Újra elváltunk, örökre talán —
És szívem bánata szól:
Lángot csalt újra szemével a lány
Rég kült hámvak alól.
Óh! szívem udgya hídra hevül,
Nem jövünk össze soha,
Vagy ha egy percre; szerettelenül
Bújdunk újra tovább.

Majd ha kilángol a nyár heve, majd
Őss elején, amikor
Zordon enyészet fuvalma sóhajt,
S lóbad virágra tipor:
Őss szele bánatodat veri fel,
És szíved, mint az enyém,
Kéztét sóhajtani, sirni, mivel
Azt hiszi: elfeledém.

Eljövök újra, szívedre megint
Balzsamát önti kínom,
Új dallam csendül a régi szerint,
Hervatag ajkaimon.
És újra égek, akdr csak a udgy
Kelti szerelmi tűzem, —
Nézzük epedve hogy hull a virág,
Folyton, örökre szüzen!

Kántor Imre.

Halottak karácsonyfája.

Irta: SASS EDE.

Karácsony éjszakája volt.
Megmozdult a temető.
Mintha a megelevenedő földnek meg-
annyi pihető keble lett volna: kezdettek
alá és fel hullámszni a fehér hólepelrel be-
takart sírok.

A fűzek ága közül, melyek traditio-
susan suttoztak, mint a felhőfoszlány lib-
bent elő egy-egy vézna alak.

Némelyik halott nem akart fölkelni;
nagyon elfáradhatott életében, jól esett neki
a pihenés.

Azok sírjainak nekiestek, kikaparták,
föltörték a koporsóját és kapacitáltak a
szegény elköltözött ördögöt, hogy keljen föl.

A gazdagok kriptáit, melyek nem nyil-
tak föl, — mert nyilván az uraik nem
akartak az egyszerű hant alól kikelt pöbli
közé keveredni, — megostromolták. Egy-
egy hórihorgos váz fölkapta a sirkeresztjét:
ezekkel döngették be a kriptaajtókat. — A
nagyaságos uraknak is kellett jönni a bár-
sonyos fekhelyről.

Kiváncsian néztem, mit akarnak ka-
rácsony-estéjén csinálni?

A temető közepén egy hatalmas fe-
nyőfa állott.

— Diszitsük föl karácsonyfának! ter-
jedt el a rémek között a suttozás. — És a
szót tott követte.

Az óriási zuzmarás fa ünnepi cícomát
öltött.

A halottak elhozták koszorúikat, ágaira agatták. A gazdagabbak rogyogó ékszerüket rakták a fára. Gyöngy is tellett arra bőven; azokból a megkövült könyekből, melyek a sirjaikra hullottak.

Az a halott volt boldogabb, aki a karácsonyfára több holmit aggathatott.

Azután a kápolnából kihozták a viaszgyertyákat, felkötözték a fára. Egyszerre felragyogott a temető; karácsonyfája magas, fenséges díszben. A teteje az eget érte, úgy magaslott ott a fehérítő kihalt pusztaság közepette, körülujjongva a szemfődeles rémek suhanó csapatától.

— Ki nem adott még a fára? Ki nem adta oda mindenét?

Egy félig bedőlt siremlék mellett állva, ég felé meredő hajjal, a rémlátványtól megüvegcsodott szemekkel, észrevettek engem is.

— Ah! valaki, aki még nem adott.

— Nincs semmi! kiáltottam kétségbeesve. Szegényebb vagyok a halottnál!

— Van, van! hangzott körülöttem a kiáltás és mint tajtékzó ár hullámozott körül a sok halotti lepel.

Körülnéztem. Seholy egy élő. A kísértetek kezében voltam.

Megértettem az akaratukat.

— Van nekem is még valamim, amit a karácsonyfára adhatok.

Odarohantam a fához és elbucsuztam a világtól.

Reggel, amint a temető-őr kijött a lakából: pusztaság volt a fa, csak egy szegény ördög teste csüggött rajta.

Mikor levágta: fagyosan, hidegen zuhant a karjai közé

Majerlingi vadászatról.

I.

Vig vadász nép, zajos erdő
Rohan a vad, nincs kitérő.
Sok már üget nyilsebesen,
Több vadász áll néma lesben.
Egy oldalon, egy nem figyel,
Élve egy vad iramlík el.

Tőle futhat valamennyi,
Puskát sem fog ráemelni.
Mert vadászni nincs ma kedve,
Szíve elvan keseredve.
S míg a vadat futni hagyja
Bus lelkében egyre hajtja:

„Egy vad elment, az már szabad,
De a másik az itt marad.
Ha szerelmem összetépte,
Ha más kedves nem nemzete:
Vaddal vadat, nagygyal nagyot,
Ő királyfi én gróf vagyok!”

Tart a hajsza alkony-estig,
Ki mit ejtett lesve lesik.
Diszes szolgák, fényes krak,
Zsákmányukon tanakodnak.
Éleményes vig beszédnek
Élcze járja — s célhoz érnek.

Jégvirágos szép vadász-lak
Tüze pattog, oda szállnak.
„Hol a felség!?” egy hang csendtől
S kapja gyorsan feleletül:
„Izenete: kissé késik,
De nem marad késő estig.

Kérő szíves óhajta
Vendégeit vígan látta!
Fegyver csörren — — bé az urak.
Jó melegben koccintanak.
Semmi gondjuk, jó kedv járja
Mulató káp főf pohárra.

Érzi szíve, szólja szája:
„Éljen jövőnk új királya!”
Minden ajkon harsány éljen,
Csak egy főúr néma mélyen . . .
Szíve zajlik . . . gyűlöli . . . — szeret!
— Készít szörnyű, bosszu-tervet. —

II.

Fellegek táborát szél szakítja kettő,
Vig vadászok hadát, szétszórta az erdő.
Egyik része immár, megpihenni tére,
Másik fele, most ér ki, az erdő-szélre.
Csacska kis patak völgy ölébe szállnak,
Hol sűrű bokor közt kisdéd lakot látnak.
Bundás hólepel van a tája fedve,
Erdő pásztora él békességgel benne.

Nagy lódobogásra siet ki lakója,
Várja férjét, várja, kora reggel óta.
Sebtében visszatér, hogy ne lássa senki,
Piros arcát hűs lég, pirosabbra festi.
Mire bémegy, künn a kis kapuhoz érnek,
Vig vadászok vígan melegedni térnek.
Van közöttük elég jobbra, balra térő,
De egy vendég előtt térdre hull a szép nő.

„Felső királyfi parancsodra készen
Vár hű alattvalód!” Megfogja őt kézen.
Úra és királya, vele együtt megyen,
Végre megállnak a legbecsültebb helyen:
Ünnepi szobában, melybe van tisztaság,
S a legnagyobb pompa — egy-két cserépvirág.
„Istenemre — így szól a nagyragu vendég —
Kicsi lakotokban én is boldog lennék!”

Szívélyes szavára, mint a csalogány-dal
Megered a beszéd lassu áradattal.
Kecses nő ajkán egy-egy futó mosoly,
Királyfi szívének vágyat érni jósol . . .
Szemében férfi-tűz, szenvedélye lobog,
Karja ölelésén, égő szíve dobog.
Czélja elérését megtiltja bár az ész,
Csók után, tett kerül — — s titkolva az egész.

III.

Búcsuzóban már a vendég,
Pirul a nő, arcza úgy ég.
Leheletc szinte fárad,
Érez kínos lelki vádat.
„Csöndes erdő csalogánya
— Így szólítja meg királya —
Van Bécsnek egy büszke vára
Ott kap férjed váltságára:
Magas állást, úri rangot
Hagyjátok el, e kis lakot!”

„Felső királyfi — a férj belép —
Igérenni és adni is szép,
De felség, vagy bárki legyen,
Igéretet itt ne merjen!
Királyának lehet szolga:
Ki nőjének hitese ura!”
Szól a felség: „Szegény ember!”
Hallgat a nő szólni nem mer.
Megy a vendég szóval, szótalanul,
S bú-bánatot kél a gyanuból.

IV.

Ropog a hó
Dobog a ló.
Vig vadász nép ismét halad,
Oly gyorsan, mint az alkonyat,
Mely a tájra,
Már leszálta.

Lámpa fények
Itt-ott égnek,
Mint valami bús sejtelem
Törnek át a szürkületen.
Erdő alatt
A nép halad.

Nem sokára,
A kit vára.
Vigadozva sok-sok főúr
Megérkezik csapatostul.
Belül kerül,
A kedv derül.

Későre jár
Nagy idő már.
Szélednek a vendégek
Közepén a téli éjnek.
De a felség
Az marad még.
Mert oda benn
Szép teremben
Titkon megjött vendég várja
Szeretője, szív-királya.
Őtet várta
Éjszakára.

V.

„Ki jár az éj sötétiben?”
— Magam vagyok egy gyilkoló!
S ki szőlített meg engemet? —
„Hű társad egy útonálló!”
— Minket talán sorsunk vezet
Ketten vagyunk — tán egy a cél? —
„Közelebb jöjj, add kezedet,
Vigyázva szólj, mert fű a szél!”

— Barátomul fogadlak el
Igérem és itt a kezem,
De úr vagy-e, vagy szolgálja nép?
Mí hajt, mi üz, ezt kérdezem? —

„Én gróf vagyok szerelmemet
Eltépte egy hatalmi kéz.
Ha kérdezel te is felelj:
Barátom az, ki ölni kész . . .!”

— Én őrvagyok, hatalmas úr,
Ki énnekem kenyeret ad.
Bár nője van: ma meglopá
Családomnál a férj jogát! —

„És hol van e hatalmas úr!?”
— Vadász-lakban amott pihen. —
„Csalódot, mert most édeleg
Szép kedvesem, lágy öliben.

Kövess tehát, hűtelenem
Gyilkossa én magam leszek!
— Bosszum vezet, egész ország
Sirassa meg, — mit én teszek.

VI.

Messze szállt az éj homálya,
Cseng az erdő hahotája.

Majerlingi vadász-lakban
Szokatlan nagy csendesség van . . .

A kísértet únva várja
Mikor kél a király fia . . .

Benn örök csend . . . Künn a szél bűg,
Hírek jönnek . . . Sok harang zúg.

A királyfit sirba zárják
És siratja — Magyarország

